"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମମାନଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିବା ଦରକାର, ଆମକୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଖୁସି ତୁମ ଚେହେରାରେ ଚମକିବା ଦରକାର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କଣ?

ଉତ୍ତର**:-** ତୁମେମାନେ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାର ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ସେଥିପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା, ଯାହାଦ୍□ାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ, ତୁମେମାନେ ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଚାଲ, ତେବେ ବହୁତ ରୋଜଗାର ଜମା ହୋଇ ଚାଲିବ । ସକାଳୁ-ସକାଳୁ ଉଠି ଯୋଗରେ ବସିଲେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଭୁଲି ହୋଇଯିବ, ଜ୍ଞାନର କଥା ସବୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁଖ ଦ୍□ାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟହୀନ କଥା କହିବାର ନାହିଁ ।

ଗୀତ**:-** ତୁହ୍ମେ ପାକେ ହମନେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଗୀତ ଶୁଣନ୍ତି, ସେହି ସମୟରେ ଅଧିକାଂଶ ସନ୍ତାନମାନେ ତାହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝିପାରନ୍ତି ଏବଂ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଯାନ୍ତି । ଭଗବାନ ମୋତେ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ମୋତେ ବିଶ୍□ର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏତେ ଖୁସିରେ କ୍□ଚିତ୍ କେହି ପିଲାମାନେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସେହି ସ୍ମୃତି ସ୍ଥାୟୀ ରହେ ନାହିଁ । ମୁଁ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛି, ବାବା ମୋତେ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଏହି ନିଶା ଚଢେ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ସତ୍ସଙ୍ଗ ଆଦିରେ କଥାମାନ ଶୁଣିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ବି ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ବାବା କେତେ ବଢିଆ-ବଢିଆ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କୁ କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଥିବା ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କୁ ଯେତିକି ଖୁସି ରହେ, ଏଠିକାର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ମାନଙ୍କର ସେତିକି ଖୁସି ରହୁ ନାହିଁ । କାରଣ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହିପରି ଗୀତ ସବୁ ୪-୫ ଥର ଲେଖାଏଁ ଶୁଣ । ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଗଲେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ସମ୍ବନ୍ଧ ମନେପଡିଥାଏ । ସେହି ସମୟରେ ଏହିସବୁ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ ବି ବାବାଙ୍କର ୟାଦ ଆସିଯିବ । ବାବା ଶବ୍ଦ କହିଲେ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡିଯାଏ । ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ଶିବବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ପାଠ ପଢୁଛ । ତେବେ ତୁମକୁ ଆଉ କଣ ଦରକାର । ଏପରି ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କର କେତେ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର । ରାତି-ଦିନ ନିଦ ମଧ୍ୟ ଛାଡିଯିବ । ଏପରି ପିତା ଓ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଅନିଦ୍ରା ରହି ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ଯେପରି କେହି କାହା ପ୍ରେମରେ ମଜ୍ଜି ଯାଇଥିଲେ ଗଭୀର ଭାବେ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ସେହିଭଳି ମନେ ପକାଅ । ଓହୋ, ମୋତେ ତ ବିଶ୍□ର ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଛି! କିନ୍ତୁ ମାୟା ୟାଦ କରିବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ । ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କର ୟାଦ ଆସିଯାଇଥାଏ । ବୁଦ୍ଧିରେ ସେମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତନ ହିଁ ଚାଲିଥାଏ । ଅନେକଙ୍କୁ ପୁରୁଣା ପତିତ ଶରୀର ହିଁ ମନେପଡୁଥାଏ । ଯାହା ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେଉଛ, ବୁଦ୍ଧିରେ ସେହି ନିଶା ରହେ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ପଢିଲାବାଲାଙ୍କର ଚେହେରା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସେହି ଖୁସି କ୍□ଚିତ୍ କେତେକଙ୍କୁ ରହିଥାଏ । ନଚେତ୍ ଖୁସିର ପାରଦ ବହୁତ ଉଚ୍ଚରେ ରହିବା ଦରକାର । ବେହଦର ପିତା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏହା ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମନେରହିଲେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବ । କିନ୍ତୁ ଅତୀତର କର୍ମଭୋଗ ଏପରି ଅଛି, ଯାହାକି ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରୁ ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧି ପୁଣି ସେହି ଆର୍ବଜନା ଆଡେ ଚାଲିଯାଏ । ଏ କଥା ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ତ କହୁ ନାହାଁନ୍ତି, କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । ମହାନ୍ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ସିଏ, ଯିଏ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରୁହନ୍ତି । ଭଗବାନ ବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି! ଯେପରି ସେହି ପାଠ ପଢାରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଥାଏ କି ଅମୁକ ଟୀଚର ଆମକୁ ପାଠପଢାଇ ବାରିଷ୍ଟର କରୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ଏଇଠି ଆମକୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି - ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କରିବା ପାଇଁ, ତେବେ କେତେ ନଶା ରହିବା ଦରକାର । ଶୁଣିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ କେତେକଙ୍କୁ ନଶା ଚଢିଯାଏ । ବାକି ଦୁନିଆ ଲୋକେ ତ କିଛି ବି ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ । ବାସ୍ ଗୁରୁ କଲେ, ଭାବନ୍ତି ଇଏ ଆମକୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇବେ । ଶିବବାବା ସ୍□ୟଂ ଭଗବାନ ନିଜ ସହିତ ମିଳନ କରାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ମନୁଷ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ଗୁରୁ କରନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ଆମକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଯିବେ ବା ଶାନ୍ତିଧାମ ନେଇଯିବେ । ଏଇ ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ଆସି କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ହେଉଛ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ । ପଢାଉଥିବା ଟୀଚରଙ୍କୁ ତ ମନେ ପକାଅ । କେହି ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ମନେ ପକାଉନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା ନ କହିବା ଭଲ । ଭଲ-ଭଲ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ୟାଦ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଶିବବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ଆମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହା ମନେ ରହିଲେ ବି ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢି ରହିବ । ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଖୁସି ରହୁନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆଡେ ଚାଲିଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏହା ମୁଁ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି କରୁଛି । ଏକା ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ବିନାଶ ହେଉଥିବା ଜିନିଷକୁ କାହିଁକି ମନେପକାଇବ । ଏଠାରେ କେହି ମରିଗଲେ ୨-୪ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନେପକାଉଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଗୁଣଗାନ କରୁଥାଆନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଯିଏ ଯେତେ ସ୍ନେହରେ ମନେପକାଇଥାଏ, ସେତିକି ପାପ ମଧ୍ୟ କଟିଥାଏ ଏବଂ ବହୁତ ରୋଜଗାର

ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସକାଳୁ ଉଠି କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ହେଉଛ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଯାତ୍ରୀ । ତୁମକୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ମୂଲ୍ୟ-ହୀନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାନ୍ଧି ହେବାର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଏପରି ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାନ୍ତି, ନ କହିବା ଭଲ । ଅଳିଆ ଆବର୍ଜନାରୁ ବାହାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସାରା ଦିନ ଫାଲତୁ କଥା ହିଁ କହୁଥାଆନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁ ହିଁ ନାହିଁ । କେହି ତ ଏପରି ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ସାରା ଦିନ ସେବାରେ ତତ୍ପର ଥାଆନ୍ତି । ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ସେବା କରନ୍ତି, ସିଏ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପଡନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ସେବାରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ତତ୍ପର ମନୋହର ଦାଦୀ ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି । ଆଜି କରନାଲକୁ ସେବାରେ ଗଲେଣି ତ କାଲି ଆଉ କେଉଁ ଆଡେ ଗଲେଣି, ସେବାରେ ସବୁବେଳେ ଧାଉଁଛନ୍ତି । ଯିଏ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢୁଛନ୍ତି ସେମାନେ କି ସେବା କରୁଥିବେ! ବାବାଙ୍କୁ କିଏ ପ୍ରିୟ ଲାଗିବେ? ନିଶ୍ଚିତ ଯିଏ ଭଲ ସେବା କରିବେ, ତାଙ୍କର ଦିନ-ରାତି ସେବାର ହିଁ ଚିନ୍ତା ରହିଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସିଏ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି । ସର୍ବଦା ତୁମେ ଏପରି ଗୀତ ଶୁଣୁ ଥାଅ, ତେବେ ସ୍ୱାଦ ମଧ୍ୟ ରହିବ, କିଛିଟା ନଶା ବି ଚଢିବ । ବାବା କହିଛନ୍ତି, ଯଦି କେତେବେଳେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଆସିଯାଉଛି, ତେବେ ରେକର୍ଡ ବଜାଇବା ଦ୍□ାରା ଖୁସି ଆସିଯିବ । ଓହୋଃ! ମୁଁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେଉଛି । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି, କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । କେତେ ସହଜ ପାଠପଢା । ବାବା ମଧ୍ୟ, ଭଲ-ଭଲ ୧୦-୧୨ଟି ରେକର୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ଗୀତ ବାଛି ବାଛି ବାହାର କରିଥିଲେ, ଯାହାକି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । କେହି ତ ପଢୁ-ପଢୁ ପାଠପଢା ମଧ୍ୟ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ମାୟାର ଆଘାତ ଲାଗିଥାଏ । ବାବା ତମଃପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ସହଜ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଠିକ୍-ଭୁଲ୍ ଚିନ୍ତା କରିବାର ବୁଦ୍ଧି ମିଳିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଡାକନ୍ତି - ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ତେବେ ପାବନ ହେବା ଦରକାର ନା । ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ବୋଝ ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଯେତିକି ଯାଦ କରିବ ସେତିକି ପବିତ୍ର ହେବ, ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ଯଦିଓ ସେବା କରୁଛ, କିନ୍ତୁ ନିଜର ମଧ୍ୟ ହିସାବ ରଖିବାର ଅଛି । ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସମୟ ମନେ ପକାଉଛି । କେହି ରଖିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦିଓ ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟ ସବୁ ଲେଖୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ମୋର ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଭାଷଣ କର, ତେବେ ବହୁତ ଶକ୍ତି ମିଳିବ । ନଚେତ୍ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହିଁ ଯାଇ ବହୁତଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ । କାହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି, ମୁଁ ଯାଇ ସେବା କରିଥାଏ । ସେବା ତ କରିବାର ଅଛି ନା । ଦେଖିଥାଏ ଯଦି କାହାର ଭାଗ୍ୟ ଖୋଲିବାର ଅଛି, ବୁଝାଇଲାବାଲାର ଯଦି ଏତେ ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରି ସେବା କରି ନିଏ, ପୁଣି କେହି-କେହି ଲେଖିଥାନ୍ତି - ବାବା ହିଁ ଏହି ସେବା କରିଛନ୍ତି । ମୋର ତ ଏତେ ଶକ୍ତି ନାହିଁ, ବାବା ମୁରଲୀ ଚଲାଇଲେ । କାହାକୁ ପୁଣି ନିଜର ଅହଂକାର ଆସିଯାଏ, ମୁଁ ଏପରି ଭଲ ବୁଝାଇଲି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରବେଶ କରେ, ପୁଣି ସେହି ସନ୍ତାନ ବ୍ରାହ୍ମଣୀଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଯଦି କୌଣସି ନିର୍ବୋଧକୁ ସେବାରେ ପଠାଇବି, ତେବେ ସେହି ଜିଜ୍ଞାସୁ ଭାବିବେ, ଏହାଙ୍କ ଠାରୁ ତ ମୁଁ ଭଲ ବୁଝାଇପାରିବି । ଗୁଣ ବି ନାହିଁ । ଏହାଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ତ ମୋର ଅବସ୍ଥା ଭଲ ଅଛି । କେହି-କେହି ସେବାକେନ୍ଦ୍ରର ମୁଖ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି, ତେଣୁ ବଡ ନଶା ଚଢିଯାଏ । ବହୁତ ଆଡମ୍ବରରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ବଡ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ତୁ-ତୁ କରି କଥା କୁହନ୍ତି । ବାସ୍ ତାଙ୍କୁ ଦେବୀ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିଦେଲେ, ସେଥିରେ ହିଁ ଖୁସି ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏପରି ବି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ଟୀଚରଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ ହୁସିଆର ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ ତ କେବଳ ବାବା ହିଁ କରିଛନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ତୁମେ ପଢି ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ ପଢାଉଛ । କେହି ତ ଭଲ ଭାବେ ଧାରଣ କରି ନିଅନ୍ତି । କେହି ପୁଣି ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଓ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି, ଯାଦର ଯାତ୍ରା । ବିକର୍ମ ବିନାଶ କିପରି ହେବ? କେତେକ ପିଲାଙ୍କର ତ ଏପରି ଚାଲି-ଚଳନ ରହିଛି, ଯାହାକି କେବଳ ଶିବବାବା ଜାଣନ୍ତି ଆଉ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଜାଣନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାର ମୁଖ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାର ଅଛି । ଏଥିପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା, ଯାହାଦ୍□ାରା ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୁଏ । ଯଦିଓ କେହି ଧନର ସହଯୋଗ କରିଥାନ୍ତି, ଭାବନ୍ତି ମୁଁ ସାହୁକାର ହେବି କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ନଚେତ୍ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି କେହି ଜଜ୍ଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଭୁଲ୍ କାମ କରନ୍ତି, ତେବେ ଜଜ୍ଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଲଜ୍ଜା ଲାଗିବ ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହିବେ, ମୁଁ ଯାହାର ପାଳନା କରୁଛି, ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବି! ସେହି ସମୟରେ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କରି ହାୟ-ହାୟ କରୁଥିବେ - ବାବା ଏତେ ବୁଝାଇଲେ, ପଢାଇଲେ, ମୁଁ ଧ୍ୟାନ ଦେଲିନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଧର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ନା । ସିଏ ତ ଜନ୍ମପତ୍ରୀ ବା କର୍ମ କାହାଣୀକୁ ଜାଣନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବାସ୍ତବରେ ଦେଖୁଛ । ୧୦ ବର୍ଷ ପବିତ୍ରତାର ବ୍ରତ ପାଳନ କଲେ, ହଠାତ୍ ମାୟା ଏପରି ମୁଥ ମାରିଲା, କରିଥିବା ରୋଜଗାର ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା, ପୁଣି ପତିତ ହୋଇଗଲେ । ଏପରି ବହୁତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ବହୁତ ଅଧଃଗତି ହେଉଛି । ମାୟାର ତୋଫାନରେ ସାରା ଦିନ ହଇରାଣ ହେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ଆମକୁ ବେହଦର ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଛି, ସେହି ଖୁସି ରହୁ ନାହିଁ । କାମ ବିକାର ସହ ପୁଣି ମୋହ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଏଥିରେ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବାକୁ ପଡିବ । ପତିତଙ୍କ ସହିତ କ'ଣ ବୁଦ୍ଧି ଲଗାଇବାର ଅଛି । ହଁ, ଏହି ଭାବନା ରଖିବାର ଅଛି ଯେ - ଏହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବି । ଏହାଙ୍କୁ କିପରି ଶିବାଳୟ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରିବି । ମନ ଭିତରେ ଏପରି ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କର । ଏହା ମୋହର କଥା ନୁହେଁ । ଯେତେ ବି ସ୍ନେହୀ ସମ୍ବନ୍ଧୀ ହୁଅନ୍ତୁ, ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଥାଅ । କାହା ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଆନ୍ତରିକ ସ୍ନେହର ଆକର୍ଷଣ ନ ରହୁ । ନଚେତ୍ ସୁଧୁରିବେ ନାହିଁ । ଦୟାଳୁ ହେବା ଦରକାର । ନିଜ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଦୟା କରିବାର ଅଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଦୟା କରିବାର ଅଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦୟା ଲାଗେ । ଦେଖିବାର ଅଛି, ମୁଁ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ନିଜ

ସମାନ କରିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ ହେବ । ମୁଁ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ପରିଚୟ ଦେଇଛି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଲେଖନ୍ତି - ବାବା, ଏହାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ମୋତେ ବହୁତ ଭଲ ପରିଚୟ ମିଳିଲା । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ପ୍ରମାଣ ଆସୁ, ତେବେ ବାବା ବୁଝିବେ, ହଁ ଇଏ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖନ୍ତୁ କି, ଏଇ ଭଉଣୀ ବହୁତ ପାରଙ୍ଗମ । ବହୁତ ବଢିଆ ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ଆମକୁ ଭଲ ପଢାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଯୋଗରେ, ପିଲାମାନେ ଫେଲ୍ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ୟାଦ କରିବାର ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯଦି ଭୋଜନ ଖାଉଛ, ତେବେ ବି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ଖାଅ । କେଉଁଠାକୁ ବୁଲାବୁଲି କରିବାକୁ ଯାଉଛ, ତେବେ ବି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥାଅ । ବ୍ୟର୍ଥ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରନାହିଁ । ଯଦି ବି କୌଣସି କଥା ଖିଆଲ ଆସେ, ତଥାପି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ଯଦି କର୍ମଧନ୍ଦାର ଖିଆଲ ଆସିଲା ତା'ପରେ ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, କର୍ମଧନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କର, ନିଦ୍ରା ମଧ୍ୟ କର, ତା ସହିତ ଏହା ମଧ୍ୟ କର । ଅତି କମ୍‌ରେ ୮ ଘଣ୍ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୋଗ ରହିବା ଉଚିତ୍ - ଏହା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହୋଇଯିବ । ଧିରେ-ଧିରେ ନିଜର ଚାର୍ଟ ବଢାଉଥାଅ । କେହି-କେହି ଲେଖନ୍ତି, ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ସ୍ମୃତିରେ ରହିଛି ପୁଣି ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ଚାର୍ଟ ଢିଲା ହୋଇଯାଏ । ସେତିକି ମଧ୍ୟ ମାୟା କରାଇ ଦିଏ ନାହିଁ । ମାୟା ବଡ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । ଯିଏ ଏହି ସେବାରେ ସାରା ଦିନ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବେ, ସିଏ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ କରି ପାରିବେ । ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଥିବେ । ବାବା ଯୋଗ ପାଇଁ ବହୁତ ଗୁରୁତ୍□ ଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ପାରୁନାହିଁ । ଯୋଗରେ ହିଁ ମାୟା ବିଘ୍ନ ପକାଇଥାଏ । ପାଠପଢା ତ ବହୁତ ସହଜ । ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ଆମେ ପାଠ ବି ପଢୁଛୁ । ଯେତେ ଧନ ନେବ, ସେତେ ସାହୁକାର ହେବ । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି ନା । ବାଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁରଲୀ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛି, କେବଳ ତୁମେ ନୁହେଁ, ସମସ୍ତେ ପଢୁଛନ୍ତି । ଯଦି ବାଣୀ ନ ଯାଏ, ତେବେ ସମସ୍ତେ ବିକଳ ହୋଇ ମଗାଇଥା'ନ୍ତି । କେହି ତ ପୁଣି ଏପରି ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ଶୁଣନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ନିଜ ମନ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ଚାଲୁଥାଆନ୍ତି । ମୁରଲୀ ଶୁଣିବାର ଆଗ୍ରହ ରହିବା ଦରକାର । ଗୀତ କେତେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଅଟେ - ବାବା ଆମେ ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । କହୁଛନ୍ତି ନା - ବାବା, ମୁଁ ଯେପରି ଯେମିତି, କାଣୀ ହୁଏ ବା ଯେମିତି ହୁଏ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ତାହା ତ ଠିକ୍ କିନ୍ତୁ ବିକାରୀ ଜୀବନ ଠାରୁ ତ ଭଲ ହେବା ଦରକାର ନା । ସବୁର ମୂଳ ହେଉଛି, ଯୋଗ ଏବଂ ପାଠ ପଢା ।

ବାବାଙ୍କର ହେବା ପରେ ଏହି ବିଚାର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛି, ତେବେ ସ୍□ର୍ଗରେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବି କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସ୍□ର୍ଗରେ କଣ ହେବି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା କରିବାର ଅଛି । ତେଣୁ ଭଲ ଭାବେ ପଢ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ମାଙ୍କଡ ସ୍□ଭାବର ଥିଲ ସେହିଭଳି ଯଦି ରହିବ ତେବେ କି ପଦ ପାଇବ? ସେଠାରେ ବି ପ୍ରଜା, ଦାସ, ଦାସୀ ସବୁ ଦରକାର ନା । ପାଠୁଆଙ୍କର ଅପାଠୁଆ ବୋଝ ବୋହିବେ । ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ, ସେତେ ଭଲ ସୁଖ ପାଇବ । ବହୁତ ଧନବାନ ହେବ, ତେବେ ସମ୍ମାନ ବହୁତ ମିଳିବ । ପାଠୁଆମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ମିଳିଥାଏ । ବାବା ତ ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଶାନ୍ତିରେ ରୁହ । କିନ୍ତୁ ବାବା ଜାଣନ୍ତି, ସମ୍ମୁଖରେ ରହୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହୁଥିବା ପିଲାମାନେ ବହୁତ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଭଲ ପଦ ପାଇବେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ହୁଏ । କେହି କେହି ଭଲ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ଭକ୍ତ ଥାଆନ୍ତି, ଯିଏକି ଗୁରୁଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ସ୍ମୃତିରେ ରୁହନ୍ତି । ଯିଏ ବହୁତ ଭଲ ଭକ୍ତି କରିଥିବେ, ସେମାନେ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସିବେ । ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଆସିବେ ନାହିଁ, ସମସ୍ତ ଭକ୍ତମାନେ ଭକ୍ତି କରୁ-କରୁ ଏହିଠାକୁ ଆସିଯିବେ । ବାବା କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରୁଛ, ତେଣୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ତୁମେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛ । ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଥିବା ପିଲାମାନେ ଅଧିକ ପଢିବେ । କମ୍ ଭକ୍ତି କରିଥିବା ପିଲାମାନେ କମ୍ ପଢିବେ । ମୁଖ୍ୟ ମେହେନତ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା, ତେବେ ଯାଇ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ତା ସହିତ ବହୁତ ମିଠା ମଧ୍ୟ ହେବାର ଅଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସେବାଯୋଗ୍ୟ, ବିଶ୍□ସ୍ତ, ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) କେହି କେତେ ବି ପ୍ରିୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତୁ, ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ତିଳେମାତ୍ର ମୋହର ଆକର୍ଷଣ ଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମକୁ ନଷ୍ଟମୋହା ହେବାର ଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ବଡ କାଇଦାରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜ ପ୍ରତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟା ଭାବ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ବହୁତ ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମ ଭିତରେ ଏହି ନିଶା ରହୁ ଯେ - ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ବିଶ୍□ର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛନ୍ତି! ସେଥିପାଇଁ ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ବେଳେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାର ଅଛି ଏବଂ କୌଣସି ବ୍ୟର୍ଥ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ**:-** ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମିକ ରଙ୍ଗର ସଚ୍ଚା ହୋଲୀ ଦ୍□ାରା ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବୀ ହୁଅ ।

ତୁମେମାନେ ପରମାତ୍ମ ରଙ୍ଗରେ ରଞ୍ଜିତ ହୋଇଥିବା ହୋଲୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଅଟ । ସଂଗମଯୁଗ ହେଉଛି

ହୋଲୀ ଜୀବନଯାପନ କରିବାର ଯୁଗ । ଯେତେବେଳେ ତୁମ ଆତ୍ମାରେ ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମିକ ରଙ୍ଗ ଲାଗିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହୋଇଯାଅ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ହୋଲୀ ହେଉଛି ସଙ୍ଗର ରଙ୍ଗ ଦ୍□ାରା ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା । ଏଭଳି ପକ୍କା ରଙ୍ଗ ଲାଗିବା ଦରକାର ଯାହାକି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସମାନ କରିଦେଉଥିବ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଉପରେ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନର ରଙ୍ଗ, ଯାଦର ରଙ୍ଗ, ଅନେକ ଶକ୍ତି ଗୁଡିକର ରଙ୍ଗ, ଗୁଣର ରଙ୍ଗ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦୃଷ୍ଟି-ବୃତ୍ତି ତଥା ଶୁଭଭାବନା, ଶୁଭକାମନାର ଆତ୍ମିକ ରଙ୍ଗ ଚଢାଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଲୌକିକ, ମନକୁ ଶୀତଳ, ବୁଦ୍ଧିକୁ ଦୟାଶୀଳ ତଥା ମୁଖକୁ ମଧୁର କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ସତ୍ୟତା ଏବଂ ସଭ୍ୟତା ରୂପୀ ସଂସ୍କୃତିକୁ ଆପଣାଅ

(୧୪) ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତି ସ୍□ରୂପ ହୋଇ, ନିଶାରେ କୁହ, ନିଶାରେ ଦେଖ । ଆମେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ସରକାରଙ୍କର ଅନୁଚର ଅଟୁ । ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ଅଯଥାର୍ଥକୁ ଯଥାର୍ଥରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ, ଲୁଚାଇବାର ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସଭ୍ୟତାର ସହିତ ନିଶା ରହୁ କି ଆମେମାନେ ଶିବଙ୍କର ଶକ୍ତି ଅଟୁ । ହିମ୍ମତେ ଶକ୍ତିୟାଁ, ମଦଦେ ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ।